

[Kjær Rasmussen.]

kommer så den borgerlige regering under opbakning af organisationslederne og vil nulstille på ny, samtidig med at man vil give pristalsreguleringen et pusterum, som det så smukt er blevet udtrykt i et organisationsblad.

Se, naturligvis er der ikke noget ondt i, at man foretager det rent tekniske at nulstille en gang imellem. Nej, det gale er de bestemmelser, som bliver smuglet ind ved samme lejlighed. I 1963 bestemtes det som før sagt, at skatter og afgifter skulle væk, og nu i 1971 fjerner man så bestemmelsen om, at reguleringspristallet skal afrundes til nærmeste hele tal. Efter det gamle princip ville dyrtidsportioner være blevet bragt til udløsning ved 102,5, 108,5 osv., idet man som sagt forhøjede til nærmeste hele tal. Efter den foreslåede ordning vil reguleringerne ske ved 103,0, 106,0, 109,0 osv., et forhold, som i praksis vil komme til at betyde, at det såkaldte pusterum første gang vil blive på 5,1 gamle points, hvor man ellers hidtil ville have opnået udløsning af en dyrtidsportion med en stigning på 3,0 points.

Eller sagt på en anden måde: i januar måned 1971 udløstes en dyrtidsportion efter det gamle princip ved tallet 145; den næste skulle altså falde ved tallet 148. Dette sker imidlertid ikke efter det her foreslåede, for nu skal vi nemlig helt op på 149,6 gamle points, før vi når de 103,0, som efter lovforslaget udløser den næste dyrtidsportion.

Vi kan med vor bedste vilje ikke se rette-re, end at der her er tale om en klar forringelse for lønmodtagerne, men det er jo så-danne ting, der kan ske, når lønmodtagernes — og her tænker jeg på LO-ledernes og tjernestemandsledernes — topledere er ved at falde over hinanden for at komme til at vise samfundssind. Mon det ikke snart var på tide, at disse topledere indså, at det snart må være jord- og grundspekulanternes tur til at vise samfundssind, at det snart må være skattesnydernes tur til at vise samfundssind, at det snart må være aktionærernes tur til at vise samfundssind, kapitallejer-nes osv. Det er helt forrykt, at de menne-sker, som økonomisk har mest ud af det kapitalistiske system, aldrig bliver stillet over for kravet om at vise samfundssind. De kan bare skrue deres profitter og spekulation-sgevinster uhæmmet i vejret, hvorimod

det store flertal af lønmodtagere, de, der har det sure slid, det sundhedsfarlige arbejde, de korte ferier, skal vise samfundssind, og det synes deres vellønnede ledere skam også på linje med den borgerlige regering og på linje med hidtidige socialdemokratisk ledede re-geringer.

I øvrigt har regeringen ikke benyttet en god lejlighed til at lave dyrtidsportionerne lige store. Vi forstår stadig væk ikke logik-ken i, at nogle mennesker skal nøjes med få hundrede kroners dyrtidsdækning årlig, mens andre skovler tusinder af kroner ind. Det turde være overflødigt at bemærke, at den nuværende ordning i allerhøjeste grad er med til at øge lønforskellene i dette samfund.

Efter det, jeg her har sagt, vil det nok stå klart, at VS ikke kan medvirke til pristals-fusk eller dyrtidsindefrysning, om man vil; det er for øvrigt en ganske konsekvent indstilling, vi har på det område, det var jo også den, der kom til udtryk den 15. decem-ber 1967.

Med hensyn til det af fru Hanne Reintoft stillede forslag om et ærligt pristal kan jeg sige, at vi er positivt stemt over for tanken om, at skatter og afgifter igen skal med i beregningsgrundlaget, for det billede, der tegner sig gang på gang, er jo, at arbejds-markedets parter forhandler sig til rette om nogle lønstigninger, hvorefter de skiftende regeringer uanset politisk kulør kommer og snupper lønstigningerne over skatterne. Derfor er vi altså positivt stemt over for det af fru Hanne Reintoft fremsatte forslag.

Hanne Reintoft: Det er unægtelig origi-nalt at høre hr. Kampmann stå og af-vise mit forslag med, at lovgivningsmagten ikke kan bryde ind i overenskomster og dermed i dyrtidsreguleringen. Det skulle man næsten have overvejet i december 1967, da man ganske overenskomststridigt besluttede fra socialdemokratiets side at inddrage en dyrtidsportion.

Så kan man sige, man ikke skal blande lovgivningsmagten ind i overenskomstfor-hold. Lad mig for det første om det sige, at mit lovforslag er et forslag om at supplere den allerede gældende lovgivning, og for det andet har mit parti aldrig noget imod at lave lovgivning, der tjener lønmodtagernes interesser, mens vi til enhver tid vil afvise